

№№56–57
(3186–3187)

14–15 красавіка 2010 г.
Выдаецца з ліпеня 1995 г.
на беларускай і рускай мовах

Выдавець:
УП «Народная Воля».
Кошт — свабодны.

Да ўвагі!
Хто хоча
набываць газету
у афіліяне
рэдакцыі —
чакаем!

Народная Воля

Наступны нумар
«Народной Волі»
выйдзе 16 красавіка 2010 года.

Разам з Польшчай смуткуе ўесь цывілізаваны свет: у авіякатастрофе пад Смаленскам загінулі 96 чалавек, у тым ліку і прэзідэнт Польшчы Лех Качыньскі

Як вядома, у мінулую суботу пад Смаленскам адбылася жудасная катастрофа. Самалёт Tu-154 з польскім прэзідэнтам Лехам Качыньскім на борце разбіўся пры падсады. Падводе апошніх звестак на борце знаходзіліся 96 чалавек, усе яны загінулі.

Самалёт упаў у 10.50 на ўскраіне горада Пінск Смаленскай вобласці пры заходзе на пасаду ў вайсковы аэропорт «Пайончы». Над зямлём у гэты час быў моцны туман. Камандзіру эліпажа прапанавалася прызымліца ў аэропортах Мінска і Масквы. Але першы пілот прыняў рашэнне, нягледзячы на кепскі ўмовы, прызымліца ў Смаленскай вобласці. Самалёт запачыўся з высокаса дрэва і рухнуў на зямлю ў некалькіх сотнях метраў ад пасадачнай паласы.

Лех Качыньскі разам з афіцыйнай польскай артыкулеціяй ляцеў у Катыні для ўдзелу ў меморі

рыяльных мерапрыемствах, прысвечаных 70-годдзю трагічных падзеяў у Катыні. Ён павінен быў, у прыватнасці, наведаць у суботу Катынскія могілкі пад Смаленскам, дзе размешчаны першы ў Расіі міжнародны мемарыяльны комплекс ахвярам таталітарных рэпресій.

У складзе делегацыі, апрач прэзідэнта Польшчы і яго жонкі, быў віце-маршалкі Сейма і Сената, шэф Канцылярыі прэзідэнта, кіраўнік Бюро нацыянальнай бяспекі, Генеральная штаба, Нацыянальнага банка, біскупы католіцкай, праваслаўнай і евангелісцкай Цэрквей, дэпутаты Сейма, іншыя прадстаўнікі польскай улады і грамадскіх арганізацый. Гэта беспрэцэнтная трагедыя такога кшталту ў польскай гісторыі. «Катынь ужо назаўжды зробіўся найчарнайшай кропкай гісторыі Польшчы», — напісалі ў сваім экстранным артыкуле Gazeta Wyborcza

Труну з целам прэзідэнта Польшчы Леха Качыньскага паставілі для развітання ў прэзідэнцкім палацы

Жалобны картэж з труной Леха Качыньскага прыбыў у прэзідэнцкі палац днём 11 красавіка. У даны павагі прэзідэнт на вуліцы Варшавы выйшы сотні тысяч людзей. На плошчы на Кракаўскім прадмесці перед прэзідэнцкім палацам былі запалены дзесяткі тысяч свечак і лампад.

Архенціраванча галоўная цырымонія пахавання ахвяраў авіяка-

тастроfy пад Смаленскам запланавана на 17 красавіка, яна будзе прысвечана ўсім загінуўшым палікам.

«Мы разлічавам, што галоўная цырымонія пахавання адбудзеца, калі будзе труны ўсіх ахвяраў. Калі ў чацвер усе астанкі будуть дастаўлены, то сутока — гэта разальны тэрмін жалобных мерапрыемстваў», — сказаў намеснік

кіраўніка канцылярыі прэзідэнта Польшчы Янк Сасін.

У сваю чаргу міністр замежных спраў Польшчы Радослаў Сікорскі паведаміў журналістам, што на пахаванне прэзідэнта Качыньскага плануеца прыезд кіраўнікі шэрагу замежных дэяржав. «Не выключна, што будзе таксама прэзідэнт ЭША Барак Абама», — сказаў міністр.

Лех і Марыя Качыньскія могуць быць пахаваны побач з польскімі каралімі

Прэзідэнт Польшчы Лех Качыньскі і яго жонка Марыя, якія загінулі ў авіякатастрофе пад Смаленскам, могуць быць пахаваны ў саборы Вавель у Кракаве. Аб гэтым паведаміла польскае выданне Gazeta Wyborcza.

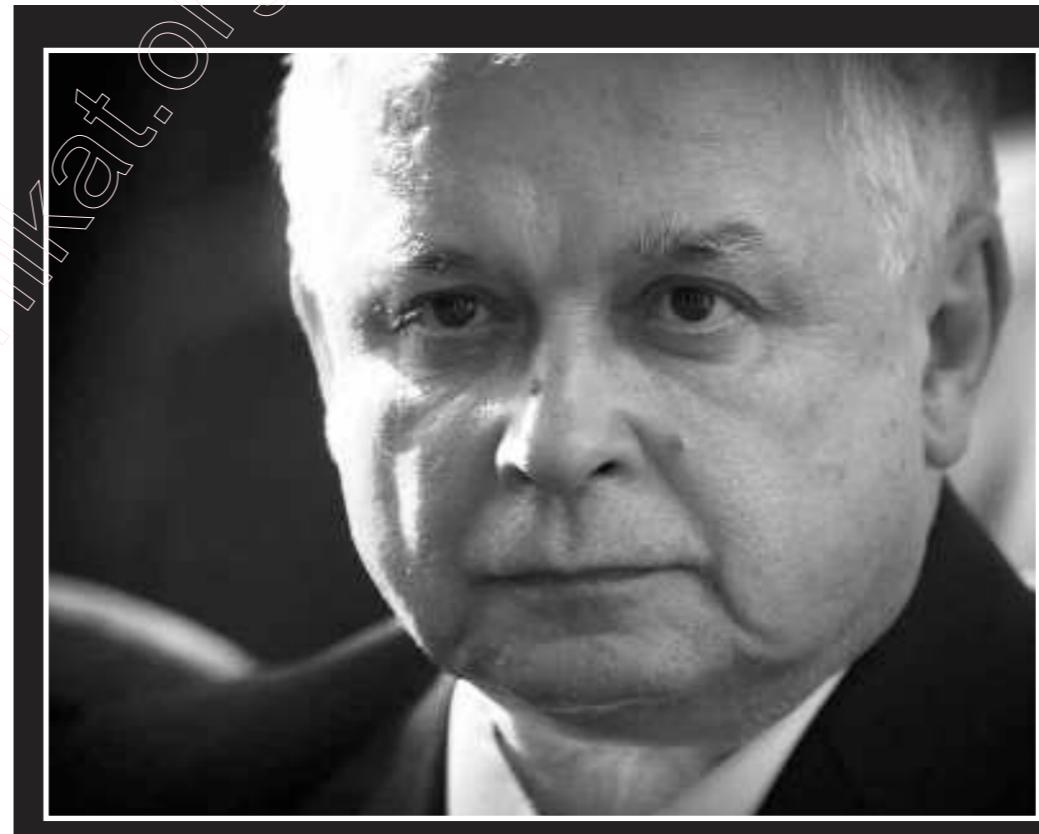
10 красавіка 2010 года адбылася адна з найвялікшых трагедый у гісторыі Польшчы. На шляху да месца, дзе павінны былі адбыцца памятныя мерапрыемствы ў сувязі з 70-й гадавінай катынскага злачынства, у авіякатастрофе пад Смаленскам загінулі Прэзідэнт Рэспублікі Польшча Лех Качыньскі, жонка Прэзідэнта Рэспублікі Польшча Марыя Качыньска, прадстаўнікі вышэйших органаў дзяржаўнай улады, высокапастаўленыя дзяржаўныя і вайсковыя служачыя, а таксама ўсё астатнія члены афіцыйнай польскай делегацыі і эліпаж самалёта.

Мы апынуліся перад тварамі катастрофы, якія пераўзыходзіць усе ўяўленні і магчымасці яе разумення. Нашу Айчыну спасцігло вялікая трагедыя. Дзень катастрофы пад Смаленскам чорнай старонкай увойдзе ў гісторию Еўропы і свету.

Нельга знайсці словаў, якімі можна перадаць тое, што мы ўсе адчуваєм у гэтыя хвіліны. Тыя, хто павінен быў ушанаваць памяць вайскоўцаў з Катыні, самі загінулі ў катынскім лесе. Будзьма ж разам у гэтыя цяжкія хвіліны.

Дзякуюм усім за словаў спачування і салідарнасці ў болі і смутку.

Пасол Рэспублікі Польшча ў Беларусі Генрык ЛІТВІН разам з супрацоўнікамі Пасольства і Польскага інстытута ў Мінску.

Весь нормальны, исповедующий гуманистические идеалы мир в эти дни вместе с поляками. Польское общество переживает страшную драму и одновременно ищет ответы на поставленные ею же вопросы. Об этом статья публициста "Gazety Wyborczej" Ярослава Курского. Свои уроки из трагедии наших славянских братьев и соседей извлекают и белорусы. Об этом пишет Семен Букчин.

Ярослав КУРСКИЙ

Пусть эта смерть нас объединит

Нет хорошей смерти. Любая смерть бессмыслица и бесцельна. Но поляки могут сейчас придать смысл этой беспредметной в истории трагедии.

Парадокс первый. Катынь — равно как для западного мира, так и для самих русских — с 10 апреля 2010 года перестанет быть пустым звуком, чаще всего до того считавшимся специфически польским, антироссийским комплексом. Так получается, что в результате этого катастрофы права (а не статистиком) — уничтоженных 70 лет назад 22 тысяч польских офицеров — укрепится в коллективной

памяти народов. Мы помним, что союзники по антигерманской коалиции со временем 2-й мировой войны, не желая портить контакты с Москвой, не протестовали против советской пропаганды, утверждавшей, что для подлинного польско-российского единения, по образцу франко-немецкого единения времен Шарля де Голля и Аденauer'a.

Сегодня Россия плакает вместе с нами. В России происходят вещи, на которые поляки смотрят с удивлением. Премьер Путин осуждает виновных в Катыни, который больно заставляет совесть русских. Польское посольство в Москве упоминает в цветах.

водзителей государства и всего высшего командования польской армии — по пути в Катынь — со здат неповторимую, хотя и травматическую, возможность для

скуму народу президент Дмитрий Медведев — венчъ беспрецедентнай трауру в связи со смертью гражданина другой страны.

Наконец, премьер Путин едет на место катастрофы, возглавляет специальную комиссию, обнимает потрясенного Туска. Российский государственный телеканал в лучшее время показывает фильм Анджея Вайды «Катынь», который больно заставляет совесть русских. Польское посольство в Москве упоминает в цветах.

(Окончание на 5-й стр.)

Польская трагедия еще раз подтверждает очевидное в Беларуси: между властью и народом у нас — пропаста.

У ограды польского посольства в Минске все больше цветов и поминальных свечей. Люди идут... Да и разве дело в массовости? Совесть нации может выражать и один человек. Кастиус Калиновский. Василь Быков. И скромный белорусский студент, принесший гвоздики к той же ограде.

А власть? Ну что же, она

объявляют траур. Нам это ни к чему! И хотя правитель заявил в эти дни, что с Польшой Беларусь «связывают давние дружеские, исторические связи и культурные отношения», но зачем же траур объявлять по поводу гибели президента этой страны и его соратников? Зачем показывать польской общщине в Беларусь, что мы разделяем ее горе? Еще подумают, что мы дали слабину в деле с Союзом польской Беларусь и вообще проявили слабость в отношении к Польши. У нас своя политика! Нам с Литвой или тем более Бразилии, где объявили

трехдневный траур, братя пример ни к чему.

Скажу откровенно, мне не хочется вникать в логику режима. Ибо логики, собственно, нет. И не только логики. Души нет, совести нет. Когда-то правитель было сказано, что он

и потому она официально не скрывает. Дикая ситуация. Но та же белорусской власти она представляется нормальной. Своебразную, надо сказать, нужно иметь душу и голову придумав подобные решения.

(Окончание на 5-й стр.)

Содержанцы

Депутаты Палаты представителей предложили отменить льготы некоторым гражданам. Не постеснялись "ущипнуть" пенсионеров, студентов и школьников, чернобыльцев...

По этому поводу у народа было много претензий. Правда, вскоре страсти утихли: куда деваться, страна бедная. Дескать, по одежке надо противагивать ножки. Конечно, сорить денежками нельзя даже богатым. Не зря говорят: копейка рубль бережет.

Однако получается парадокс. При "экономической голодовке" те же депутаты "выбросили" у Лукашенко себе солидные пенсии. Профессора не мечтают даже о такой зарплате, не говоря о простых смертных. Похоже, А.Лукашенко и "слуги народу" склонили на желудках избирателей, что позволило отыскать огромный куш для выших налоговиков.

За какие же заслуги Александр Григорьевич обеспечил кое-кому зажиточную старость?! Наверное, в битве за "народное благополучие" сильно устали депутаты? Или за несколько лет нахождения в Палате представителей нагуляли аппетит. И теперь им нужно съездить по четырем порции первого и второго? Скорее всего пришли за время столичной работы к роскоши и безмерному жалованью. Разве у старшего поколения, поднимавшего страну из руин, меньше заслуг? А пострадавшим от аварии на Чернобыльской АЭС не нужна денежная помощь? Или взят, к примеру, почтенный гражданин Витебска (а такие имеются). У них пенсия... в четыре-пять раз меньше наредопеки.

И еще одно обстоятельство. В нашей стране существуют два закона о пенсиях. Один закон распространяется на трудовой люд, куда включены работники прокуратуры и судов. Второй закон — "О пенсионном обеспечении военнослужащих". Этот закон распространяется на Министерство обороны, КГБ, МВД, и МЧС.

Выходит, наредлы получают пенсию не по законам. Александр Лукашенко назвал это "содержанием". Неужели народные избраники за 4 года настолько обнищали, что теперь налогоплатящие должны их содержать? Что и говорить, драгоценные "содержанцы"!

Одно радует, не всех наредлов "посадили на шею" народа. Около 30 человек (предпоследнего созыва) пенсионного возраста, ушедших в "отставку", получают "персональную пенсию". Могучая куча. Кстати, примерно столько же в Беларусь и Почетных граждан, но они оказались в тени.

Силовики, в отличие от гражданских, не пойдут на пенсию, могут работать, а из их пенсий не производится удержание. Гражданские же пенсионеры платят за свой труд службе соцбезопасения. Вот такое неравенство в нашем обществе!

Одним словом, есть что сказать, было бы кому слушать.

Когда материал был подготовлен к верстке, я попросил Зою Карповну Крот (экс-депутата Палаты представителей Национального собрания РБ) прокомментировать ситуацию, связанную с затронутой темой.

"Я не люблю, когда считают деньги в моем кошельке", — ответила Зоя Крот.

— Зоя Карповна, но это же ненормально, когда пенсии у депутатов выше, чем у генералов...

— Зато генералы, имея пенсию, могут работать, получая зарплату, а мы не имеем такого права. У каждого есть свои преимущества и минусы.

— Всё, как бывший работник соцобеспечения, прокомментируйте, пожалуйста, заинтересованность "содержания" бывших депутатов.

— Оно не касается пенсионного законодательства, потому что идет из другого источника выплат. Вот и все. Таким образом, пенсионеров никто не обижает.

— Однако казна не дойная корова...

— Государство существует за счет налогоплатильщиков, инвестиций. Мы тоже работали во благо налогоплатильщиков.

Я побеседовал еще с одним бывшим депутатом. К сожалению, он не захотел, чтобы прозвучала его фамилия. Но он учтил, что его "содержание" тянет почти на 2 миллиона 400 тысяч рублей. Правда, при этом он намекнул, что, дескать, изменился властя, и такой пенсии у него не будет.

Остается надеяться, что пенсии не за горами. Справедливость должна восторжествовать.

Владимир ЖИГУЛОВ.

Кто услышит Софью Синкевич?

До аварии на Чернобыльской АЭС Софья Кононовна Синкевич проживала в деревне Велетин Хойникского района. Имела собственный благоустроенный дом площадью более 100 квадратных метров. Работала в сельском Доме культуры. Подвело здоровье — стала инвалидом второй группы.

В 1992 году семье С.Синкевич из четырех человек как пострадавшей от чернобыльского взрыва и попавшей в списки на отселение выделили трехкомнатную квартиру в Минске по улице Есенина. Оказалось, что под ней расположены тепловые узлы с насосными установками. Размещение этого оборудования не соответствовало требованиям СНиП, так как между жилыми помещениями и инженерным оборудованием отсутствуют перекрытия, а также перегородки, стены, обеспечивающие защиту квартиры от вредных воздействий: шума, вибраций, электромагнитных полей, влаги, запаха и так далее.

Софья Кононовна на протяжении нескольких лет обращалась в Московский район сплком, Минхилкомхоз, Совет министров Республики Беларусь, Администрацию президента по вопросу не соответствия санитарно-техническим нормам и требованием квартиры и признания ее непригодной для проживания. Но вневедомственная комиссия, которая должна в таком случае создаваться, никто и не думал формировать. Вместо этого обследование в 2002, 2004, 2006 годах проводилось комиссией ГУП ЖРЭО Московского района, которая не наделила полномочиями по определению соответствия жилых помещений требуемым нормам. А значит, заключение данных комиссий не соответствовало действительным обстоятельствам.

28 апреля 2007 года С.Синкевич была принята председателем Минхилкомпома М.Павловым. Под грифом "Срочно" работниками горисполкома А.Кунцевич и А.Филатову было предписано: "Прошу досконально разобраться с вопросом пригодности квартиры для проживания. Срок две недели". 16 мая первый заместитель председателя А.Кунцевич направил запрос разработчикам строительных норм Министерства архитектуры и строительства: Мол, имеет ли С.Синкевич основание требовать замены квартиры? Заместитель министра

р.В.Малец сообщил, что не допускается в жилых зданиях размещение под жилыми комнатами или смежно (в плане) с ними тепловых пунктов и насосных установок.

В результате комиссия Минхилкомпома, возглавляемая А.Филатовым, предоставила М.Павлову заключение: "У С.Синкевич имеются основания к замене квартиры №4 по улице Есенина, 117".

18 июня 2007 года М.Павлов дал предписание А.Кунцевичу и В.Кунинеру: "Согласен с предлагаемым вариантом. Организуйте исполнение". Первый заместитель председателя горисполкома А.Кунцевич также сделал предписание: "Е.М.Дукору, Н.В.Кому, Б.А.Васильеву, Ф.А.Германовичу для организации исполнения в соответствии с резолюцией председателя. Информируйте заявительницу. Главам администраций районов. Для учета в работе".

Комиссии Минхилкомпома было рекомендовано администрации Московского района принять решение по квартире №4 дома 117 по улице Есенина, с учетом состояния здоровья С.Синкевич: квартира должна размещаться на 1-2-м этажах, а стоимость не должна превышать стоимости ранее выделенной.

К сожалению, администрация Московского района не выполнила предписание председателя горисполкома. Для учета в работе" Кто наконец-то услышал крик души С.Синкевич?

Ціхія
выбары
Аптытанне
паказала, што
для мільёна
выбарчыкаў
кампанія
на выбараў
у мясцовыя
Саветы
застаеца
"ніябчай".

Нават ФПБ занепакоена зядненнем людзей

Федэрэцыя прафсаюзаў Беларусі занепакоена ходам выканання ўрадам абавязальстваў па павышэнні заробкай платы і даходу на сельніцтва. Пра гэта звязаны наесцінкі ФПБ Андрэй Лук'янавіч на пасядженні Нацыянальнага савета па працоўных і сацыяльных пытаннях у Мінску.

Паводле яго слоў, у 2009 годзе ў наимінальнай падліку сядзібна-зарплаты работнікаў павялічылася ў падвойні з мінімальным годам да 12,6%. Аднак гавадава інфляцыя склаў 13%, а реальная заработка паднялася на 4,2%.

Прадстайк ФПБ выказаў асафію занепакоенасці істотным зняжэннем реальнай заробкай платы работнікуў у шэрштагі галін рэзяльнага сектара эканомікі. Напрыклад, на машабадаванні і металапрацоўцы зарплата знілася на 10,2%, цялопозна-пярапортавы галін — на 11,4%, малачны і масла-сыраборады — на 7%, лясны гаспадары — на 12,6% і гітак дзяяч. Не было выканана абавязка на павышэнні ў адпаведнасці з падлікамі тарифных ставак першага разраду для работнікаў бюджетнай сферы. "У сувязі з гэтым мы вымушаны звяртаць асафію ўлаге на нестрыяльную тэндэнцыю зняжэння ў апошнія гады судадносін сядзібнай заработка платы работнікам галін бізнес-сферы з заработка платы у працоўных іншасці", — сказаў

Лук'янавіч. Гэта, у прыватнасці, характерна для работнікаў аховы здароўя, аддакні, культуры.

Як звязі прадстайк ФПБ, у выніку нізкай зарплаты, незабяспечанасці жыцця многіх спецыялістаў аховы здароўя пакідаюць працы на месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.

"Такая сітуацыя адбываецца на якасці медыцынскага абслуговівания насельніцтва і ўжо прыкметна нават у Мінску, на ка-
жую працягі", — сказаў

Лук'янавіч. Паводле яго слоў, адчыніўшыся пасады на 3 вакантныя месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.

"Такая сітуацыя адбываецца на якасці медыцынскага абслуговівания насельніцтва і ўжо прыкметна нават у Мінску, на ка-
жую працягі", — сказаў

Лук'янавіч. Паводле яго слоў, адчыніўшыся пасады на 3 вакантныя месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.

"Такая сітуацыя адбываецца на якасці медыцынскага абслуговівания насельніцтва і ўжо прыкметна нават у Мінску, на ка-
жую працягі", — сказаў

Лук'янавіч. Паводле яго слоў, адчыніўшыся пасады на 3 вакантныя месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.

"Такая сітуацыя адбываецца на якасці медыцынскага абслуговівания насельніцтва і ўжо прыкметна нават у Мінску, на ка-
жую працягі", — сказаў

Лук'янавіч. Паводле яго слоў, адчыніўшыся пасады на 3 вакантныя месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.

"Такая сітуацыя адбываецца на якасці медыцынскага абслуговівания насельніцтва і ўжо прыкметна нават у Мінску, на ка-
жую працягі", — сказаў

Лук'янавіч. Паводле яго слоў, адчыніўшыся пасады на 3 вакантныя месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.

"Такая сітуацыя адбываецца на якасці медыцынскага абслуговівания насельніцтва і ўжо прыкметна нават у Мінску, на ка-
жую працягі", — сказаў

Лук'янавіч. Паводле яго слоў, адчыніўшыся пасады на 3 вакантныя месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.

"Такая сітуацыя адбываецца на якасці медыцынскага абслуговівания насельніцтва і ўжо прыкметна нават у Мінску, на ка-
жую працягі", — сказаў

Лук'янавіч. Паводле яго слоў, адчыніўшыся пасады на 3 вакантныя месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.

"Такая сітуацыя адбываецца на якасці медыцынскага абслуговівания насельніцтва і ўжо прыкметна нават у Мінску, на ка-
жую працягі", — сказаў

Лук'янавіч. Паводле яго слоў, адчыніўшыся пасады на 3 вакантныя месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.

"Такая сітуацыя адбываецца на якасці медыцынскага абслуговівания насельніцтва і ўжо прыкметна нават у Мінску, на ка-
жую працягі", — сказаў

Лук'янавіч. Паводле яго слоў, адчыніўшыся пасады на 3 вакантныя месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.

"Такая сітуацыя адбываецца на якасці медыцынскага абслуговівания насельніцтва і ўжо прыкметна нават у Мінску, на ка-
жую працягі", — сказаў

Лук'янавіч. Паводле яго слоў, адчыніўшыся пасады на 3 вакантныя месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.

"Такая сітуацыя адбываецца на якасці медыцынскага абслуговівания насельніцтва і ўжо прыкметна нават у Мінску, на ка-
жую працягі", — сказаў

Лук'янавіч. Паводле яго слоў, адчыніўшыся пасады на 3 вакантныя месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.

"Такая сітуацыя адбываецца на якасці медыцынскага абслуговівания насельніцтва і ўжо прыкметна нават у Мінску, на ка-
жую працягі", — сказаў

Лук'янавіч. Паводле яго слоў, адчыніўшыся пасады на 3 вакантныя месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.

"Такая сітуацыя адбываецца на якасці медыцынскага абслуговівания насельніцтва і ўжо прыкметна нават у Мінску, на ка-
жую працягі", — сказаў

Лук'янавіч. Паводле яго слоў, адчыніўшыся пасады на 3 вакантныя месцы. Летасць у Беларусі заставалася вакантнымі амаль 3 тыс. урачабы.</p

«Первый закон истории — бояться какой бы то ни было лжи, а затем — не бояться какой бы то ни было правды»

Цицерон

Жертвы репрессий: право на память

Учитель истории из Лоевского района Николай Анисовец в своей статье “Не шкадувати ні 105-гадовага дзеда, ні дзяўчынку-немаўля...” (“Народная Воля” за 16–18 февраля 2010 г.) пишет: “Сярод трагічных падзеяў савецкай гісторыі найбольш жудасныя — масавыя палітычныя рэпрэсіі”. С этим нельзя не согласиться. Автор убедительно, на документальной основе показал и проиллюстрировал механизмы и способы осуществления политических репрессий 1920–1930-х годов на Лоевщине. Они, как известно, были типичными для всей страны, поскольку управлялись и насаждались сверху (разумеется, не без “самодеятельности” местных ретивых служек тоталитарного режима). Прав автор статьи и в том, что картина репрессий далеко не полная как в масштабе конкретного района, города, так и в целом республики.

Считается, что в ходе репрессий в Беларуси 1920–1950-х годов пострадало порядка 600 тысяч человек. По мнению авторитетного исследователя темы репрессий кандидата исторических наук Игоря Кузнецова и некоторых других историков, число пострадавших намного больше этой цифры, не охватывающей, в частности, значительную часть лиц, репрессированных в административном порядке. Складывается впечатление, что после небольшого периода (конец 1980-х — начало 1990-х годов), в течение которого были выявлены многие “черные страницы” истории, политическая воля со стороны представительной и исполнительной власти страны к установлению истинных масштабов репрессий в Беларуси, завершению процесса реабилитации и увековечению памяти безвинных жертв угасла.

Кто они — “враги народа”?

В качестве иллюстрации в настоящей публикации фрагментарно коснувшись только одной социальной группы — крестьянства и, в частности, одной страницы его трагедии — назовем ее “Пуховичское дело”, а также семьи моего деда (по линии матери) И.С.Пашковского, проживавшего на хуторе Липники, недалеко от деревни Глушица и местечка Пуховичи одноименного района.

Известно, что в начале 20-х годов в сельском хозяйстве БССР мирно сосуществовали различные формы хозяйствования: коммуны, колхозы, ТОЗы и первые советские фермеры — хуторяне. Свою занятие-составность в развитии сельского хозяйства государство выращивало такими экономическими методами, как создание системы налогобложения, кредитование, поощрение рентабельных хозяйств. Однако процесс мирного сосуществования разных форм хозяйствования длился недолго. По инициативе Сталина началось резкое формирование темпов колективизации.

И если с середины 1929 года колективизация проводилась с помощью прямого и косвенного принуждения, то в начале 30-х годов — методом насилия и террора. Вот как характеризуют такое отношение государства к крестьянству известные историки: “Среди тех, кто больше всех испытал моральные и физические истязания, чью жизнь превратили в беспросветную полосу унижений и страданий, были крестьяне. Именно на них, на традиционный, веками сложившийся деревенский уклад, на психологию сельского труженика, способ ведения им своего хозяйства государство обрушило такой шквал ненависти, равного которому еще не знала история” (Воробьевский А.П., Протко Т.С. “Из истории репрессий против белорусского крестьянства, 1929 — 1934 г.”, Мин.: Навука і тэхніка, 1992).

Много насилия не обошло и обитателей хутора Липники — дружную, трудолюбивую семью Пашковских. Глава семьи, Иосиф Семенович, 1880 г.р. (уроженец дер. Гиратка Мазовецкого повета, Польша), его жена Антонина Викторовна (местная, в девичестве Качинская), 1885 г.р., их дети: Мария, Елизавета, Юзефа (моя мать) и сын Болеслав (родились, соответственно, в 1912, 1914, 1918 и 1919 гг.).

Из семьи дед был “изъят” (термин ГПУ). Г.Б. 2 января 1933 г. (на момент ареста являлся членом колхоза “Красная Глушица”), Дом, надворные постройки, живность вскоре были конфискованы, а вся семья (кроме старшей замужней дочери Марии, жившей отдельно) вместе с другими семьями “врагов народа” погружена в шелоп и вывезена на Север. По рассказам моей матери, высажены они были между селениями, в бесподной северной части Воложской области и брошены на произвол судьбы. После долгих скитаний, вернувшись на “малую родину” (в д.Глушица, хутор к тому времени был разгреблен), с большим трудом стали устраиваться кто как мог. Так, моей матери, чтобы поступить на работу на галантерейную фабрику в г.Минске, пришлось стать на несколько месяцев старше (16-летней).

Что же произошло с дедом? Добывать какую-нибудь информацию о судьбе отца дети не могли в течение более двадцати лет (без того, чтобы знать о судьбе отца). Не могли в течение 1939 года от эмиграции свободы в 1939 году из-за эмиграции легких (у меня до сих пор перед глазами эти, как оказалось, лживые слова). Правду о его судьбе и о том, в чем он был обвинен (то ли его привлекли к “кулакам”, то ли к “польским шпионам”), ни сыну, ни дочери, в разное время ушедшим из жизни, так и не довелось узнать. Ее узнали лишь внуки и правнуки.

Как следует из сообщения Комитета госбезопасности Республики Беларусь от 2 марта 2001 г., Пашковский Иосиф Семенович “...обвинялся по ст. 64, 72 и 76 УК БССР в том, что якобы являлся членом контрреволюционной повстанческой организации, ставившей своей целью — свержение Советской власти путем вооруженного восстания, проводил антисоветскую агитацию. По Постановлению “тройки” при ГП ОГПУ по БССР от 02 апреля 1933 года осужден к

ВМН, с конфискацией имущества, а семья выслана через ПП ОГПУ в Сев.Край сроком на 3 года.

Приговор приведен в исполнение 06 апреля 1933 года в гор. Минске.

Определением Верховного Суда БССР от 05 ноября 1956 года Пашковский Иосиф Семенович реабилитирован...

На сегодняшний день остается неизвестным одн: где покоятся останки деда (прадеда) и останки других безвинных жертв сталинских репрессий? Узнают ли когда-нибудь об этом их потомки?

Пуховичские «контрреволюционеры»

Постепенно из разных источников удалось выяснить круг членов пуховичской “постанческой организации” и судьбу предъявленного им “дущившего обвинения (см. фрагменты обвинительного заключения по делу № 7458).

Оказалось, что по сфабрикованному делу о деятельности “контрреволюционной организации “Партия освобождения крестьян”, будто бы действовавшей на территории Пуховичского, Минского районов и в городе Минске, органами ГПУ было арестовано 110 человек (все мужчины). В их числе 108 жителей и уроженцев Пуховичского района, в основном крестьяне: единоличники (53 чел.) и колхозники (26 чел.). В круг “заговорщиков” попали также счетовод, учитель, милиционеры, проводники поездов, студенты, медработники, священник, директор завода. По решению “тройки” от 2 апреля 1933 г. к высшей мере наказания приговорен 101 человек (в отношении которых избрана смертная казнь). Остальные 9 человек были осуждены к 10 годам лишения свободы.

В числе приговоренных к расстрелу 88 жителей Пуховичского района (см. список и примечания к нему): 10 человек в возрасте до 30 лет, 61 — от 31 до 50 лет, 15 — от 50 до 60, один 62-летний, а в возраст одного из расстрелянных (Савич Н.М. из д. Пережир) не установлено.

Хотя подобрать слова, чтобы оценить потери семейств, враз лишившихся своих мужчин-корыльцев, продолжателей рода: мужей, отцов, сыновей, — как и мытарства семей, зачастую многодетных, ни за что ни про что лишились кровя и высланных в дальние края. Не говоря уже о том, что, вдохновляемая вождем репрессивной машиной, выкашивая ряды ни в чем не повинных тружеников — представителей сильного пола, наносила невспомнимый ущерб не только экономике страны и ее обороноспособности, но и “копала” демографическую яму, уничтожала генофонд.

В публикуемых фрагментах обвинительного заключения есть строка: “Сознались в принадлежности к к.-р. постанческой организации 39 человек”. Можно только предстатьть себе, каким образом опричникам удалось (если действительно удалось) добиться такого “признания”, учитывая то, что историки, изучавшие дело №7458 (У.Адамушка “Палітычныя рэпрэсіі 20—50-х гадоў на Беларусі”, Мин.: Беларусь, 1994), не установили ни факт существования программы “Партии освобождения крестьян”, ни факты ее практической деятельности. Не считая головоломных обвинений в “подготовке к восстанию” (ну не самоубийцы же они, пуховичские землемеры, “вербовка членов организации”, в “развале колхозов и срыве госполиткампаний”).

Повторюсь, в настоящей публикации разговор идет только о одном конкретном сфабрикованном деле. И об одном жутком артельном диком 1933 года, который унес жизни более ста сельских пахарей и тружеников других профессий — жителей и уроженцев одного района. А сколько было таких черных дней на нашей белорусской земле как до, так и после того артельского дня! Назову еще лишь один — 13 января 1938 года — день, когда уже упоминавшаяся родная для меня небольшая деревня Глушица (по переписи 1926 г.: 20 дворов, 80 жителей), в которой проходило мое поспасенное детство, сразу потеряло 9 мужчин (в возрасте от 25 до 66 лет). Вот их имена: Кауров Ф.М.; Радкевич А.Н.; Радкевич К.Н.; Радкевич Ф.А.; Радкевич Ф.Н.; Романовский К.А.; Романовский К.Ф.; Романовский С.А.; Ярошевич С.М. В этот день по сфабрикованному делу все они были расстреляны (реабилитированы в 1956–1957 годах).

Память и забвение?

Не один раз задумывался: почему в России, можно сказать, самой близкой для нас стране в отличие от Беларуси совсем иное отношение к общей для наших народов трагедии и к памяти о жертвах сталинского террора? В календаре памятных дат Российской Федерации есть День памяти жертв политических репрессий (30 октября), не только в Москве (на Люблике), но и в других местах установлены памятники и мемориальные знаки. Руководители российского государства не обращают внимания скорбную дату и преступлениям сталинизма. Вот несколько фрагментов из прошлогоднего выступления Дмитрия Медведева по случаю Дня памяти:

“Я убежден, что память о национальных трагедиях — это святыня, как память о победах. И чрезвычайно важно, чтобы молодые люди обладали не только историческими знаниями, но и гражданскими чувствами. Были способны эмоционально сопереживать одному из величайших трагедий в истории России ...

Невозможно представить себе размах террора, от которого пострадали все народы страны... На протяжении двадцати предвоенных лет уничтожались целые слои и словами нашего народа... “Раскулачено” и обескровлено крестьянство...

30 октября — это День памяти о миллионах искалеченных судей...

Давайте только вдумаемся: миллионы людей погибли в результате террора и ложных обвинений — миллионы. Были лишиены всех прав. Даже права на достойную человеческую погребение...

Нам нужны такие музеи-мемориальные центры, которые будут передавать память о пережитом — из поколения в поколение. Бедзулюно, должна быть продолжена и работа по поиску мест массовых захоронений, восстановлению имен погибших...

Никто, кроме нас самих, не сохранит человеческую память и не передаст ее новым поколениям».

Почему же в Беларуси до сих пор нет ни Дня памяти жертв репрессий, ни мест поклонения (им кроме объекта подвижничества — Куропат), которые бы напоминали нынешнему и будущим поколениям о трагических страницах истории нашей страны?

Но не только россияне являются примером. Свидетельства достойного отношения к памяти безвинных жертв есть и на нашей земле. Имею в виду жертвы Холокоста. Полагаю, минчане знают о мемориале “Яма”, который находится в историческом центре города. Приведу слова посвящения этого впечатляющего сооружения: “Светлая память на вечные времена пады тысяч евреев, погибших от рук этих врагов человечества — фашистско-немецких злодеев 2 марта 1942 г.”. Мемориал создавался при материальной поддержке общественных и других организаций, а также отдельных граждан нашей и других стран. В его создании участвовали также Фонд Президента Республики Беларусь по поддержке культуры и искусства, Минский горисполком.

Наряду с этим мемориалом в районе Южной площади в разных местах есть еще порядка 10 мемориальных и памятных знаков, установленных в память о евреях, уничтоженных в 1941–1944 гг. в Минском ghetto и в концлагере Малый Тростенец. Среди них знают в память австрийских евреев, евреев из Берлина, Бремена, Гамбурга и других городов Германии. Здесь практически всегда венки, цветы, особенно в День памяти жертв Холокоста.

Хотя подчеркнуть, что принятые в свое время Минским горисполкомом решения (на-до попагать, не без ведома соответствующих республиканских органов) об установлении в г.Минске памятных знаков гражданам других государств — результат инициативы общественности и властей названных государств и городов. Такие решения нельзя не одобрить.

Вот только почему к инициативам на-шей общественности по достойному ув-ечеванию памяти соотечественников — жертв сталинских репрессий, погребенных в нашей же земле, иное отношение?

Почему прежде временно прекратила работу созданная при Верховном Совете Республики Беларусь Комиссия по оказанию содействия в обеспечении прав жертв политических репрессий 1920–1980-х годов и увековечении их памяти (автор этих строк явился членом этой Комиссии)? Когда появятся хотя бы скромные памятники и зна-ки в известных и пока не известных ме-стах массовых захоронений, в районах и городах, понесших в период репрессий наибольшие людские потери? Когда же, наконец, будет решено установить обще-народную памятную дату?

Еще-таки верится: рано или поздно действительная оценка этого огромного морального, психологического уронов, который нанесен народу, которому было отказано в праве осознавать себя, знать свою подлинную историю, будет дана. Верится в то, что история нашей страны будет восстановлена людьми, для которых суть изречения Цицерона, взятого в качестве эпиграфа к данной публикации, является главным.

Сознаться в принадлежности к к.-р. постанческой организации 39 человек...

...К.-р. организаций представляет из себя базу, созданную к.-р. ячейкой при МТС (Пуховичской). Ахэмько Е.А., 1888 г.н., Рудовіч І.А., 1890 г.н., Савіч А.С., 1897 г.н., Савіч В.А., 1901 г.н., Савіч І.Ц., 1875 г.н., Савіч С.Б., 1885 г.н., Савіч Ф.Я., 1883 г.н., Філановіч Ф.Р., 1880 г.н., Чорны М.В., 1902 г.н.; мястечка Пухавічы: Какроўскі К.С., 1878 г.н., Лазоўскі І.Ю., 1876 г.н., Лазоўскі Ф.Ю., 1874 г.н., Лінскі М.Я., 1893 г.н., Муравіцкі К.С., 1886 г.н., Пералечын Г.В., 1880 г.н., Шыловіч К.Ц., 1888 г.н., Багдановіч А.В., 1886 г.н., вёска Пяскі: Казакевіч А.С., 1896 г.н., Патушка М.С., 1883 г.н.; вёска Заітава Слабада: Шавель І.К., 1889 г.н., Шчэрбака І.С., 1880 г.н.; пасёлак Малінаўка: Простак В.І., 1886 г.н., Чахоўскі І.Ф., 1899 г.н., вёска Матарова: Драздзюк Л.І., 1894 г.н., Крайко Е.К., 1902 г.н., Крайко К.Ф., 1878 г.н., Крайко С.К., 1908 г.н., Паўлюк К.Ф., 1873 г.н., Трапашка М.Р., 1912 г.н., Трапашка Р.В., 1889 г.н.; вёска Наваполле: Ждановіч П.А., 1907 г.н.; вёска Пяржыкі: Коршак С.А., 1886 г.н., Крывашчук С.І., 1888 г.н., Рудовіч І.А., 1890 г.н., Савіч А.С., 1897 г.н., Савіч В.А., 1901 г.н., Савіч І.Ц., 1875 г.н., Савіч С.Б., 1885 г.н., Савіч Ф.Я., 1883 г.н., Філановіч Ф.Р., 1880 г.н., Чорны М.В., 1902 г.н.; мястечка Беларусь: Дубровік А.І., 1896 г.н., Трапашка І.С., 1878 г.н., Лазоўскі В.У., 1898 г.н.; вёска Рыбы: Дрозд А.В., 1891 г.н., Дрозд М.Г., 1889 г.н.; вёска Сінікі: Расолька Д.А., 1892 г.н., Ра-солька П.Р., 1896 г.н.; вёска Хазінікі: Ахэмько Е.А., 1888 г.н., Багдановіч К.В., 1896 г.н., Бакінскі А.І., 1887 г.н., Бітус К.К., 1900 г.н., Бітус К.С., 1880 г.н., Про-харчык М.Р., 1877 г.н., Хурсік С.І., 1885 г.н.; вёска Яснаўка: Каленік І.Г., 1885 г.н., Крук С.П., 1897 г.н.

Сознаться в принадлежности к к.-р. постанческой организации 39 человек...

...К.-р. организаций представляет из себя базу, созданную к

Славутаму сыну Беларусі – 100! Цярновы шлях

Аповяды Барыса Кіта, записаныя Васілём Быкаўым улетку 2001 года ў Франкфурце-на-Майне

Аповяд сёмы

29 ліпеня, ваколіцы
Пальмэн-гартэн

Мы нетаропка ідзем па ваколіцах славутага ў Франкфурце Пальмэн-гартэну, здаўна буйшабанага замохнай гарадзкой буржуазіі. Да й раён на скрозь буржуазны з выглядам, багаты, прыгожы і ціхі. Тут утольныя, схаваныя ў сцільнай засен аграгамадных плацінаў вуліцы з шыкоўнымі, розных стыляў будынкамі (ад эўрапейскага барока да мадэрну найноўшых напрамак), ўсё дбайна дагледжанае, упрыгожанае, бы спрадвеку існае. Здаецца, нікяя вайна тут ні зрушыла і каменьчыку з гэтай буржуазнай добраўпрадаванасцю мінүльых стагодзіз'яў. Сярод падстрыжанага кустоў і кветнікаў дрэмлюць беласынхежныя вілы, сувек зеляненіц абліструмененія вадой лужкі. Пры аднолькавай упрадаванасці ўсё тут рознае – характары, стылем, коштам. Архітэктура разнастайнасць тут – шаноўная пані і бязълюдзьдзе. Мейсы на ходніках і падворках застаўлены аўтамабілімі самых розных фірмаў, мадэллю і марк – на ўсёй вуліцы на знайдзеш і двух аднолькавых. І ўсе яны не рухомыя, бы прыкутыя да мейсца ўздеши і ўнача, зімой і лету. Можна толькі ўзыдзіцца, навошта купляць іх, калі на ўзыдзіць.

— Каб мець, — кака спадар Барыс.

Сапрауды, тут зусім інакшай пабывовы пахіліті, чын у нас, на ўсходзе. Нашаму чалавеку з адвечным нізбуйным клопатам, якіх відносят да піліяў, было патрэбна ўзыдзіцца на піліях універсітэту. А як зыніла патрэба, зыніка і ўзідзіць. Каб пазыбыць клопату, да міркування «мец» – не ў ягоных правілах. Усё ж ён таксама чалавек з узыдзіцем, хоць і практык ўзыдзіць у атакыні заходніх культур.

Як бы жыцьцё каго-нібідзе – і камяцьша – ідзела ўні ці ўзыдзіць, ён, каб і ўзыдзіць, на можа зъмяніць свайго Богам заладзенна монголітуту, якія ў стаіне і забыць, адкуль паходзіць. Найперш бы башкава хата, родныя кут, но і людзі. Асабіва тъя, што дабро і годнасцю адзначыцца ў ягонай душы. Тым болей пакрӯджаныя лескі, аблыганны гісторыкі, несправядліва скараці.

Такіх людзей на жыцьцёвым шляху Барыса Кіта шмат. Можа, як занадта шмат, і таму віно – вайна. Меркаваныя Боскі і чалавечай спрадвілісці ўзімога слова праўды пра від.

Тым белы ці не ад таго, апошнія, га, што гэта слова можа сказаць.

Падзел беларускай дыяспary.
Доктар Шчорс. Настанкі
украінскай гімназіі ў Мюнхене.
Каталік і праваслаўны.
Леў Гарошка – зкладнік
уніціцкай руху ў Амерыцы.
Бацька і сын Каўшы.
Ліст доктара Шчорса
да спадара Чаропкі.
Беларускі кангрэсавы камітэт
і спадар Завістоў.

— Можна так меркаваць, што пад упывам некіх прычын, у тым ліку і вонкавых, беларусы ў Амерыцы падзяліліся прыблізна на тры часткі: крываючо (людзі, якія падтрымлівалі аблубленую раду БНР Абрамычу), зарабежнікай (тыя, што гуртаваліся калі Астроўскага і БПР) і беларусаў на гулі. Зарубежнікі лічылі, што БПР, якія склікала Усебеларускі кангрэс, найбольш выказвае волю беларускага народу. Аднак вільскія часткі гэтых людзей у Амерыцы стварылі так званую «тастамантную» БНР. Натуральна, што згоды міх ім было мала. Але я ніколі ня браў удзелу ў іхнім канфрантаваны, якіх засядыўся прыблізна на трох часткі: крываючо (людзі, якія падтрымлівалі аблубленую раду БНР Абрамычу), зарабежнікай (тыя, што гуртаваліся калі Астроўскага і БПР) і беларусаў на гулі.

Задзелына, што тэх, што падтрымлівалі аблубленую раду БНР Абрамычу, зарабежнікі лічылі, што БПР, якія склікала Усебеларускі кангрэс, найбольш выказвае волю беларускага народу. Аднак вільскія часткі гэтых людзей у Амерыцы стварылі так званую «тастамантную» БНР. Натуральна, што згоды міх ім было мала. Але я ніколі ня браў удзелу ў іхнім канфрантаваны, якіх засядыўся прыблізна на трох часткі: крываючо (людзі, якія падтрымлівалі аблубленую раду БНР Абрамычу), зарабежнікай (тыя, што гуртаваліся калі Астроўскага і БПР) і беларусаў на гулі.

Задзелына, што тэх, што падтрымлівалі аблубленую раду БНР Абрамычу, зарабежнікі лічылі, што БПР, якія склікала Усебеларускі кангрэс, найбольш выказвае волю беларускага народу. Аднак вільскія часткі гэтых людзей у Амерыцы стварылі так званую «тастамантную» БНР. Натуральна, што згоды міх ім было мала. Але я ніколі ня браў удзелу ў іхнім канфрантаваны, якіх засядыўся прыблізна на трох часткі: крываючо (людзі, якія падтрымлівалі аблубленую раду БНР Абрамычу), зарабежнікай (тыя, што гуртаваліся калі Астроўскага і БПР) і беларусаў на гулі.

Задзелына, што тэх, што падтрымлівалі аблубленую раду БНР Абрамычу, зарабежнікі лічылі, што БПР, якія склікала Усебеларускі кангрэс, найбольш выказвае волю беларускага народу. Аднак вільскія часткі гэтых людзей у Амерыцы стварылі так званую «тастамантную» БНР. Натуральна, што згоды міх ім было мала. Але я ніколі ня браў удзелу ў іхнім канфрантаваны, якіх засядыўся прыблізна на трох часткі: крываючо (людзі, якія падтрымлівалі аблубленую раду БНР Абрамычу), зарабежнікай (тыя, што гуртаваліся калі Астроўскага і БПР) і беларусаў на гулі.

Цікава, што, канфрантавы міх сабой, і старонікі БНР і старонікі БПР усе беларускі сявыч спачатку адзначілі разам, а затым бандэрэйцы – у Нью-Ёрку, а бандэрэйцы – у Саўт-Рывэр, што апратакол, што яна падтрымлівалася падстрыжанага Барыса Кіта. Але ях засядыўся прыблізна на трох часткі: крываючо (людзі, якія падтрымлівалі аблубленую раду БНР Абрамычу), зарабежнікай (тыя, што гуртаваліся калі Астроўскага і БПР) і беларусаў на гулі.

Цікава, што, канфрантавы міх сабой, і старонікі БНР і старонікі БПР усе беларускі сявыч спачатку адзначілі разам, а затым бандэрэйцы – у Нью-Ёрку, а бандэрэйцы – у Саўт-Рывэр, што апратакол, што яна падтрымлівалася падстрижанага Барыса Кіта. Але ях засядыўся прыблізна на трох часткі: крываючо (людзі, якія падтрымлівалі аблубленую раду БНР Абрамычу), зарабежнікай (тыя, што гуртаваліся калі Астроўскага і БПР) і беларусаў на гулі.

Барыс Кіт, Леў Гарошка. Парыж, 1958 г.

рымлівае і працягае справу БНР, за-
кладзеную ў 18-м годзе.

Тут я хацей бы распавесці пра
спадара Шчорса.

Я яго вішуа ў Амерыку адным з
першых, можна сказаць, за то, што ён
іхратаваў мае жыцьцё. Калі я ўцік-
на Захад і дабраўся да Варшавы, дык
бы ўсё пайшоў у Беларускі камітэт,
на чале якога стаяў Шчорс, які нядуна-
наны на культурніцкай глебе. Ен
велім добра выказаў гэта ў сваім
лісце да спадара Чаропкі, які нядуна-
наны на падтрымкаваны ў часопісе «Арх». Вось
што ён піша: «Ваша дастой-
насць. Беруны пад увагу выказаное
Вамі падчас мае бытнасці ў Чыкага
занітраасаваныя справай кансаліда-
цыя нашага грамдзядзінства ў межах
ЗША, нягледзічы на неатынанье
адказу на мой апношні да Вас ліст, пішу
іхнон. Хацей бы давесці да Вашага
ведама факт сплаткіння, які дыцьці-
ца історыя Беларуска-Амерыканскага
задзіночаныя спі. Нікынама Гарошка,
Хаці гутара насліда, так сказаць,
засядыўся ў Амерыку адным з першых
спадара Шчорса, і той страшнаны
засядыўся ў Париже.

Доктор Шчорс самацадана зма-
гайся за кансалідацію беларусаў у
Амерыку, шукаў нейкі супольны грунт
для абедзівых груповак. Самым над-
зімым, на думку Шчорса, было пад-
наны на культурніцкай глебе. Ен
велім добра выказаў гэта ў сваім
лісце да спадара Чаропкі, які нядуна-
наны на падтрымкаваны ў часопісе «Арх».

Весь што ён піша: «Ваша дастой-
насць. Беруны пад увагу выказаное
Вамі падчас мае бытнасці ў Чыкага
занітраасаваныя справай кансаліда-
цыя нашага грамдзядзінства ў межах
ЗША, нягледзічы на неатынанье
адказу на мой апношні да Вас ліст, пішу
іхнон. Хацей бы давесці да Вашага
ведама факт сплаткіння, які дыцьці-
ца історыя Беларуска-Амерыканскага
задзіночаныя спі. Нікынама Гарошка,
Хаці гутара насліда, так сказаць,
засядыўся ў Амерыку адним з першых
спадара Шчорса, і той страшнаны
засядыўся ў Париже.

Доктор Шчорс самацадана зма-
гайся за кансалідацію беларусаў у
Амерыку, шукаў нейкі супольны грунт
для абедзівых груповак. Самым над-
зімым, на думку Шчорса, было пад-
наны на культурніцкай глебе. Ен
велім добра выказаў гэта ў сваім
лісце да спадара Чаропкі, які нядуна-
наны на падтрымкаваны ў часопісе «Арх».

Доктор Шчорс самацадана зма-
гайся за кансалідацію беларусаў у
Амерыку, шукаў нейкі супольны грунт
для абедзівых груповак. Самым над-
зімым, на думку Шчорса, было пад-
наны на культурніцкай глебе. Ен
велім добра выказаў гэта ў сваім
лісце да спадара Чаропкі, які нядуна-
наны на падтрымкаваны ў часопісе «Арх».

Доктор Шчорс самацадана зма-
гайся за кансалідацію беларусаў у
Амерыку, шукаў нейкі супольны грунт
для абедзівых груповак. Самым над-
зімым, на думку Шчорса, было пад-
наны на культурніцкай глебе. Ен
велім добра выказаў гэта ў сваім
лісце да спадара Чаропкі, які нядуна-
наны на падтрымкаваны ў часопісе «Арх».

Доктор Шчорс самацадана зма-
гайся за кансалідацію беларусаў у
Амерыку, шукаў нейкі супольны грунт
для абедзівых груповак. Самым над-
зімым, на думку Шчорса, было пад-
наны на культурніцкай глебе. Ен
велім добра выказаў гэта ў сваім
лісце да спадара Чаропкі, які нядуна-
наны на падтрымкаваны ў часопісе «Арх».

Доктор Шчорс самацадана зма-
гайся за кансалідацію беларусаў у
Амерыку, шукаў нейкі супольны грунт
для абедзівых груповак. Самым над-
зімым, на думку Шчорса, было пад-
наны на культурніцкай глебе. Ен
велім добра выказаў гэто ў сваім
лісце да спадара Чаропкі, які нядуна-
наны на падтрымкаваны ў часопісе «Арх».

Доктор Шчорс самацадана зма-
гайся за кансалідацію беларусаў у
Амерыку, шукаў нейкі супольны грунт
для абедзівых груповак. Самым над-
зімым, на думку Шчорса, было пад-
наны на культурніцкай глебе. Ен
велім добра выказаў гэто ў сваім
лісце да спадара Чаропкі, які нядуна-
наны на падтрымкаваны ў часопісе «Арх».

Доктор Шчорс самацадана зма-
гайся за кансалідацію беларусаў у
Амерыку, шукаў нейкі супольны грунт
для абедзівых груповак. Самым над-
зімым, на думку Шчорса, было пад-
наны на культурніцкай глебе. Ен
велім добра выказаў гэто ў сваім
лісце да спадара Чаропкі, які нядуна-
наны на падтрымкаваны ў часопісе «Арх».

Доктор Шчорс самацадана зма-
гайся за кансалідацію беларусаў у
Амерыку, шукаў нейкі супольны грунт
для абедзівых груповак. Самым над-
зімым, на думку Шчорса, было пад-
наны на культурніцкай глебе. Ен
велім добра выказаў гэто ў сваім
лісце да спадара Чаропкі, які нядуна-
наны на падтрымкаваны ў часопісе «Арх».

Доктор Шчорс самацадана зма-
гайся за кансалідацію беларусаў у
Амерыку, шукаў нейкі супольны грунт
для абедзівых груповак. Самым над-
зімым, на думку Шчорса, было пад-
наны на культурніцкай глебе. Ен
велім добра выказаў гэто ў сваім
лісце да спадара Чаропкі, які нядуна-
наны на падтрымкаваны ў часопісе «Арх».

Доктор Шчорс самацадана зма-
гайся за кансалідацію беларусаў у
Амерыку, шукаў нейкі супольны грунт
для абедзівых груповак. Самым над-
зімым, на думку Шчорса, было пад-
наны на культурніцкай глебе. Ен
велім добра выказаў гэто ў сваім
лісце да спадара Чаропкі, які нядуна-
наны на падтрымкаваны ў часопісе «Арх».

Доктор Шчорс самацадана зма-
гайся за кансалідацію беларусаў у
Амерыку, шукаў нейкі супольны грунт
для абедзівых груповак. Самым над

«Вы павінны даць на летніх Алімпійскіх гульнях 25 медалёў. Я ж не прашу ў вас 100...»

Напрыканцы мінулага тыдня ў рэшце рэшт адбыўся Алімпійскі сход, на якім кірауніком Нацыянальнага алімпійскага камітэта адзінагалосна быў пераабраны Аляксандр Лукашэнка. Як і прагназавалася намі, не абышлося падчас мерапрыемства і без “раздачы сланоў”. Аб чым жа казаў Лукашэнка?..

Аб рэзерве

“Функцыяне мнішча спартыўных школ, вучылішчаў, цэнтраў, іншых спартыўных арганізацій, але ўсе гэтыя структурныя элементы не выбудаваны ў адзінную піраміду, на кожным узроўні якой павінна аddyбывацца селекцыя спартсменаў, каб да вясны — нацыянальной каманды — даходзіць сапраўды самыя лепшыя”.

збудаванняў. Яны павінны эфектыўна выкарыстоўвацца, як для падрыхтоўкі і трэніроўкі прафесійных спартсменаў, і так для заняткай масавай фізічнай культуры. Тут трэба знаць разумы: якія яшчэ ўчора на другу ў хакей не умела гуляць... Я наўгур не разумею, чаму ў нас цікавая атлетыка дзе цудоўныя разультаты, а футбал і хакей топчушца не месцы... Атрымліваеща: не хочам, не умееам. Але капітана выніку, то, можа, лепши выявіцца крэслі”.

каманды: Канада і ША. Чаму мы гаворым аб разультатах Славакіі, як абы нечым недаслыханым?.. Або аб разультатах Швейцарыі, якая яшчэ ўчора на другу ў хакей не умела гуляць... Я наўгур не разумею, чаму ў нас цікавая атлетыка дзе цудоўныя разультаты, а футбал і хакей топчушца не месцы... Атрымліваеща: не хочам, не умееам. Але капітана выніку, то, можа, лепши выявіцца крэслі”.

кіраўніка НАК БЕЛТА. — За гэтую лічбу мы павінны учыцца. Я ж не прашу ў вас 100 медалей. Дайце 25 на летніх Алімпіядзе і дайце 5 на зімовых Алімпійскіх гульнях... Мы толькі на месцы і не даслігаем маштабнага прагрэсу ў спорце. Такое становішча асабіста відміннае. Але чаму пры агульных методыках у адных атрымліваеща даваць высокія вынікі, а ў іншых не?..”

На які вынік разлічваюць беларускія хакеісты на бліжэйшым чэмпіянаце свету ў Германіі? Які стыль гульня будзе прывіты беларускім хакеістам новым трэнэрскім штабам? Ці ўйдзе ў трэнэрскі штаб амерыканскі спецыяліст Дэв Лійтс?

На гэтыя пытанні адказаў новы галоўны трэнэр зборнай Беларусі па хакеі Эдуард Занкавец.

— Ці заключыла Міністэрства спорту контракты з новым трэнерскім штабам? Як будуть размеркаваны абавязкі ў трэнерскім штабе?

— Я нават не зўёўніша, што контракты з Міністэрствам не будуть. У прынцыпе, гэтая пытанне не ўзьдымалася.

Што датычыцца абавязкай, то ў агульных рэштках мы абермавалі, хто якім фронтаў працы будзе дзяліцца. Калі канкretнай здавацца, то Уладзімір Віктараўчык Цыплакоў і Андрэй Леанідавіч Гусаў будзут буйней увагі надзяляць працы з абаронцамі і функцыянальнай падрыхтоўкай. Мы з Аляксандрам Леанідавічам Андрыеўскім засродзіміся на працы з нападаючымі, гульня ў меншасці і праццаўцы трэніровачнага прагрэсу на ўсёдзе. Натуральна, па ходзе будзут уношіца карэकціроўкай і дапаўненнем ў нацыянальны функцыянец.

Ці ўйдзе ў трэнерскі штаб Дэв Лійтс?

— Мы вырашылі, што ў нас трэнерскі штаб самадастатковы: усе мае калегі — добрыя спецыялісты і добрыя людзі. Я лічу, што любы з іх годны таго, каб узначаніць зборную. Нам дэдаецца, што пашырэнне трэнерскага штаба могло прывесці як да станоўчых, так і да адмоўных момантаў.

Што тышыца працы з галікіерамі, то калі мы зможем дамовіцца, то з ім будзе працаўца Міхаэль Ленер.

— На іншадзеньні выканкаме Федэрациі хакея Беларусі яе старшыня Янгелен Ворсін скажаў, што на чэмпіянаце свету зборная павінна трапіць на восьмёрку мацнейшых...

— Задача быць у восьмёры — гэта тая задача-мінімум, якую будзе ставіцца перад зборнай у бліжэйшыя гады.

— Які стыль будзеце прызначыць зборнай? Ваш папярэднік Міхаіл Захарай, на прыклад, казаў, што на Алімпіядзе нацыянальная каманда згурле ў адзінку...

— Задача быць у восьмёры — гэта тая задача-мінімум, якую будзе ставіцца перад зборнай у бліжэйшыя гады.

— Які стыль будзеце прызначыць зборнай? Ваш папярэднік Міхаіл Захарай, на прыклад, казаў, што на Алімпіядзе нацыянальная каманда згурле ў адзінку...

— Прэльбрух схеме падбудоўы гульня ёсьць два бакі медаля. Напэўна, можна дзеяць вынікай згурліць такую схему, якую прыносіць меней памылак, але адна-

Эдуард ЗАНКАВЕЦ:

«Задача-мінімум — трапіць у восьмёрку мацнейшых»

На які вынік разлічваюць беларускія хакеісты на бліжэйшым чэмпіянаце свету ў Германіі? Які стыль гульня будзе прывіты беларускім хакеістам новым трэнэрскім штабам? Ці ўйдзе ў трэнэрскі штаб амерыканскі спецыяліст Дэв Лійтс?

На гэтыя пытанні адказаў новы галоўны трэнэр зборнай Беларусі па хакеі Эдуард Занкавец.

— Ці заключыла Міністэрства спорту контракты з новым трэнерскім штабам? Як будуть размеркаваны абавязкі ў трэнерскім штабе?

— Я нават не зўёўніша, што контракты з Міністэрствам не будуть. У прынцыпе, гэтая пытанне не ўзьдымалася.

Што датычыцца абавязкай, то ў агульных рэштках мы абермавалі, хто якім фронтаў працы будзе дзяліцца. Калі канкretнай здавацца, то Уладзімір Віктараўчык Цыплакоў і Андрэй Леанідавіч Гусаў будзут буйней увагі надзяляць працы з абаронцамі і функцыянальнай падрыхтоўкай. Мы з Аляксандрам Леанідавічам Андрыеўскім засродзіміся на працы з нападаючымі, гульня ў меншасці і праццаўцы трэніровачнага прагрэсу на ўсёдзе. Натуральна, па ходзе будзут уношіца карэкціроўкай і дапаўненнем ў нацыянальны функцыянец.

Ці ўйдзе ў трэнерскі штаб Дэв Лійтс?

— Мы вырашылі, што ў нас трэнерскі штаб самадастатковы: усе мае калегі — добрыя спецыялісты і добрыя людзі. Я лічу, што любы з іх годны таго, каб узначаніць зборную. Нам дэдаецца, што пашырэнне трэнерскага штаба могло прывесці як да станоўчых, так і да адмоўных момантаў.

Што тышыца працы з галікіерамі, то калі мы зможем дамовіцца, то з ім будзе працаўца Міхаэль Ленер.

— На іншадзеньні выканкаме Федэрациі хакея Беларусі яе старшыня Янгелен Ворсін скажаў, што на чэмпіянаце свету зборная павінна трапіць на восьмёрку мацнейшых...

— Задача быць у восьмёры — гэта тая задача-мінімум, якую будзе ставіцца перад зборнай у бліжэйшыя гады.

— Які стыль будзеце прызначыць зборнай? Ваш папярэднік Міхаіл Захарай, на прыклад, казаў, што на Алімпіядзе нацыянальная каманда згурле ў адзінку...

— Прэльбрух схеме падбудоўы гульня ёсьць два бакі медаля. Напэўна, можна дзеяць вынікай згурліць такую схему, якую прыносіць меней памылак, але адна-

часова аблежавана ў нейкіх ста-ночных момантах. Гэта значыць, калі гульня, напрыклад, у адкат, то губілецца відовішчнасць, а спартсменам зусім нецікава гульня ў такі хакеі...

— Зборнай Славакіі на зараз кірую Глен Хэнэлін (западні этапе сапернікамі беларускай зборнай зборнія Казахстана, Расіі і Славакіі). — Ці не будзеце адчываць стратху?

— Пастараўся не глядзець на атыцы, так і пры абароне ўласных варот. Гэта значыць, звесці гульню ў на-шай зоне да мінімуму.

— Зборнай Славакіі на зараз кірую Глен Хэнэлін (западні этапе сапернікамі беларускай зборнай зборнія Казахстана, Расіі і Славакіі). — Ці не будзеце адчываць стратху?

— Пастараўся не глядзець на атыцы, так і пры абароне ўласных варот. Гэта значыць, звесці гульню ў на-шай зоне да мінімуму.

— Зборнай Славакіі на зараз кірую Глен Хэнэлін (западні этапе сапернікамі беларускай зборнай зборнія Казахстана, Расіі і Славакіі). — Ці не будзеце адчываць стратху?

— Пастараўся не глядзець на атыцы, так і пры абароне ўласных варот. Гэта значыць, звесці гульню ў на-шай зоне да мінімуму.

— Зборнай Славакіі на зараз кірую Глен Хэнэлін (западні этапе сапернікамі беларускай зборнай зборнія Казахстана, Расіі і Славакіі). — Ці не будзеце адчываць стратху?

— Пастараўся не глядзець на атыцы, так і пры абароне ўласных варот. Гэта значыць, звесці гульню ў на-шай зоне да мінімуму.

— Зборнай Славакіі на зараз кірую Глен Хэнэлін (западні этапе сапернікамі беларускай зборнай зборнія Казахстана, Расіі і Славакіі). — Ці не будзеце адчываць стратху?

— Пастараўся не глядзець на атыцы, так і пры абароне ўласных варот. Гэта значыць, звесці гульню ў на-шай зоне да мінімуму.

— Зборнай Славакіі на зараз кірую Глен Хэнэлін (западні этапе сапернікамі беларускай зборнай зборнія Казахстана, Расіі і Славакіі). — Ці не будзеце адчываць стратху?

— Пастараўся не глядзець на атыцы, так і пры абароне ўласных варот. Гэта значыць, звесці гульню ў на-шай зоне да мінімуму.

— Зборнай Славакіі на зараз кірую Глен Хэнэлін (западні этапе сапернікамі беларускай зборнай зборнія Казахстана, Расіі і Славакіі). — Ці не будзеце адчываць стратху?

— Пастараўся не глядзець на атыцы, так і пры абароне ўласных варот. Гэта значыць, звесці гульню ў на-шай зоне да мінімуму.

— Зборнай Славакіі на зараз кірую Глен Хэнэлін (западні этапе сапернікамі беларускай зборнай зборнія Казахстана, Расіі і Славакіі). — Ці не будзеце адчываць стратху?

— Пастараўся не глядзець на атыцы, так і пры абароне ўласных варот. Гэта значыць, звесці гульню ў на-шай зоне да мінімуму.

— Зборнай Славакіі на зараз кірую Глен Хэнэлін (западні этапе сапернікамі беларускай зборнай зборнія Казахстана, Расіі і Славакіі). — Ці не будзеце адчываць стратху?

— Пастараўся не глядзець на атыцы, так і пры абароне ўласных варот. Гэта значыць, звесці гульню ў на-шай зоне да мінімуму.

— Зборнай Славакіі на зараз кірую Глен Хэнэлін (западні этапе сапернікамі беларускай зборнай зборнія Казахстана, Расіі і Славакіі). — Ці не будзеце адчываць стратху?

— Пастараўся не глядзець на атыцы, так і пры абароне ўласных варот. Гэта значыць, звесці гульню ў на-шай зоне да мінімуму.

— Зборнай Славакіі на зараз кірую Глен Хэнэлін (западні этапе сапернікамі беларускай зборнай зборнія Казахстана, Расіі і Славакіі). — Ці не будзеце адчываць стратху?

— Пастараўся не глядзець на атыцы, так і пры абароне ўласных варот. Гэта значыць, звесці гульню ў на-шай зоне да мінімуму.

— Зборнай Славакіі на зараз кірую Глен Хэнэлін (западні этапе сапернікамі беларускай зборнай зборнія Казахстана, Расіі і Славакіі). — Ці не будзеце адчываць стратху?

— Пастараўся не глядзець на атыцы, так і пры абароне ўласных варот. Гэта значыць, звесці гульню ў на-шай зоне да мінімуму.

— Зборнай Славакіі на зараз кірую Глен Хэнэлін (западні этапе сапернікамі беларускай зборнай зборнія Казахстана, Расіі і Славакіі). — Ці не будзеце адчываць стратху?